Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

20 päivänä heinäkuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö – Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa – Asetus (EY) N:o 44/2001 – 9 artiklan 1 kohta – 11 artiklan 2 kohta – Vakuutusasioissa toimivaltainen tuomioistuin – Vahingon kärsineen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan nostama kanne – Vahingon kärsineen työnantajan, joka on julkisoikeudellinen laitos ja jolle sen työntekijän oikeudet ovat siirtyneet suoraan lain nojalla, nostama kanne onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon vakuutuksen antajaa vastaan – Oikeuksien siirtyminen

Asiassa C-340/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Oberster Gerichtshof (ylin oikeusaste, Itävalta) on esittänyt 25.5.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 16.6.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG

vastaan

Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen sekä tuomarit M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (esittelevä tuomari) ja D. Šváby,

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG, edustajanaan H. H. Toriser, Rechtsanwalt,

— Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA, edustajanaan M. Angerer, Rechtsanwalt,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan F. Di Matteo, avvocato dello Stato,

— Euroopan komissio, asiamiehinään M. Heller ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.5.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 (EYVL 2001, L 12, s. 1) 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG (jäljempänä KABEG), joka on julkisoikeudellinen laitos, jonka kotipaikka on Klagenfurt am Wörthersee (Itävalta) ja joka harjoittaa hoitolaitostoimintaa, ja Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA (jäljempänä MMA IARD), joka on Ranskaan sijoittautunut vakuutusyhtiö, ja jossa on kyse KABEGin esittämästä korvausvaatimuksesta, joka perustuu siihen, että KABEG on maksanut eräälle työntekijälleen edelleen palkkaa Italiassa tapahtuneesta liikenneonnettomuudesta, jossa olivat mukana kyseinen työntekijä ja sellainen moottoriajoneuvo, jonka vastuuvakuutus oli otettu MMA IARDilta, johtuvan väliaikaisen työkyvyttömyysjakson ajan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Asetus N:o 44/2001

3 Asetuksen N:o 44/2001 johdanto-osan 11–13 perustelukappaleessa todettiin seuraavaa:

”(11) Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden on oltava hyvä, ja niiden on perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella, ja vastaajan kotipaikan tuomioistuin on aina toimivaltainen, lukuun ottamatta joitakin tarkoin rajattuja tapauksia, joissa riidan kohteen tai osapuolten sopimusvapauden vuoksi jokin muu liittymäperuste on oikeutettu. Oikeushenkilöiden kotipaikka olisi määriteltävä itsenäisesti yhteisten sääntöjen avoimuuden lisäämiseksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi.

(12) Asianmukaisen lainkäytön helpottamiseksi tai tuomioistuimen ja riita-asian läheisen yhteyden vuoksi tulisi olla vaihtoehtoisia toimivaltaperusteita vastaajan kotipaikan mukaan määräytyvän toimivaltaperusteen lisäksi.

(13) Vakuutus-, kuluttaja- ja työsopimusten osalta heikompaa osapuolta olisi suojeltava hänen etujensa kannalta suotuisammilla tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöksillä kuin mitä yleiset säännökset edellyttävät.”

4 Asetuksella N:o 44/2001 säädetyt toimivaltasäännöt olivat sen II luvussa, joka koostui 2–31 artiklasta.

5 Mainitun asetuksen II luvun 1 jaksossa, jonka otsikko oli ”Yleiset säännökset”, olleen 2 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Kanne henkilöä vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, nostetaan hänen kansalaisuudestaan riippumatta tuon jäsenvaltion tuomioistuimissa, jollei tämän asetuksen säännöksistä muuta johdu.”

6 Kyseisen asetuksen 3 artiklan, joka kuului myös mainittuun 1 jaksoon, 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Jos henkilön kotipaikka on jäsenvaltiossa, häntä vastaan voidaan nostaa kanne toisen jäsenvaltion tuomioistuimessa ainoastaan tämän luvun 2–7 jakson säännösten nojalla.”

7 Saman asetuksen II luvun 3 jakson otsikko oli ”Toimivalta vakuutusasioissa”. Se käsitti asetuksen N:o 44/2001 8–14 artiklan.

8 Kyseisen asetuksen 8 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”Tuomioistuimen toimivalta vakuutusta koskevissa asioissa määräytyy tämän jakson säännösten mukaan, jollei 4 artiklan ja 5 artiklan 5 kohdan säännöksistä muuta johdu.”

9 Mainitun asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Kanne vakuutuksenantajaa vastaan, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa, voidaan nostaa:

a) sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, missä hänen kotipaikkansa on, tai

b) muussa jäsenvaltiossa vakuutuksenottajan, vakuutetun tai edunsaajan nostamien kanteiden osalta sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä kantajan kotipaikka on, – –

– –”

10 Saman asetuksen 10 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”Asiassa, joka koskee vastuuvakuutusta tai kiinteää omaisuutta koskevaa vakuutusta, kanne vakuutuksenantajaa vastaan voidaan lisäksi nostaa sen paikkakunnan tuomioistuimessa, missä vahinko sattui. Sama koskee tapauksia, joissa samalla vakuutussopimuksella on vakuutettu sekä kiinteätä että irtainta omaisuutta ja sama tapahtuma on aiheuttanut vahinkoa kummallekin.”

11 Asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa säädettiin seuraavaa:

”Vahingonkärsineen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan nostamaan kanteeseen sovelletaan 8, 9 ja 10 artiklan säännöksiä, milloin tällainen suora kanne on luvallinen.”

12 Asetus N:o 44/2001 on kumottu tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 (EUVL 2012, L 351, s. 1) 80 artiklalla. Viimeksi mainitun asetuksen 81 artiklan toisen kohdan mukaan sitä kuitenkin sovelletaan vasta 10.1.2015 lukien.

Direktiivi 2009/103/EY

13 Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaan saattamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY (EUVL 2009, L 263, s. 11) 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Liikennevakuutuksen ottamista koskeva velvoite”, säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava, jollei 5 artiklasta muuta johdu, tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sellaisten ajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta on otettu liikennevakuutus, joilla on pysyvä kotipaikka sen alueella.

Vakuutetun vastuun laajuus sekä vakuutusturvan ehdot määräytyvät ensimmäisessä kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden mukaisesti.

Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vakuutussopimus kattaa myös:

a) muissa jäsenvaltioissa voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti näiden valtioiden alueella aiheutuneet vahingot tai vammat;

b) jäsenvaltioiden kansalaisille aiheutuvat vahingot tai vammat, jotka ovat aiheutuneet suoralla matkalla kahden sellaisen alueen välillä, joilla perustamissopimus on voimassa, jos mikään kansallinen vakuutuksenantajien toimisto ei ole vastuussa läpikuljettavasta alueesta; siinä tapauksessa vahinko tai vamma korvataan siinä jäsenvaltiossa voimassa olevien liikennevakuutusta koskevien lakien mukaisesti, jonka alueella ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka.

Ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun liikennevakuutuksen on aina katettava sekä omaisuusvahingot että henkilövahingot.”

14 Mainitun direktiivin 18 artikla, jonka otsikko on ”Oikeus suoraan korvausvaatimukseen”, kuuluu seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että vahingon kärsineillä on 3 artiklassa tarkoitetulla tavalla vakuutetun ajoneuvon aiheuttamissa liikennevahingoissa oikeus vaatia korvausta suoraan vakuutusyritykseltä, joka on myöntänyt vahingon aiheuttajalle vastuuvakuutuksen.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

15 Italiassa tapahtui 26.3.2011 liikenneonnettomuus, jossa olivat osallisena KABEGin, jonka kotipaikka on Itävallassa, työntekijä pyöräilijänä ja moottoriajoneuvo, jolla oli vastuuvakuutus MMA IARDissa. Mainittu työntekijä sai kyseisessä onnettomuudessa erilaisia vammoja.

16 KABEG nosti Landesgericht Klagenfurtissa (Klagenfurtin alueellinen tuomioistuin, Itävalta) kanteen, jossa se vaati, että MMA IARD velvoitetaan maksamaan 15 505,64 euron suuruinen vahingonkorvaus korkoineen sekä korvaamaan oikeudenkäyntikulut. KABEG toi esiin, että se oli edelleen maksanut liikenneonnettomuudessa olleen työntekijänsä palkan tämän ollessa kyseisestä liikenneonnettomuudesta johtuvalla sairauslomalla. Tästä syystä kyseisen työntekijän rahamääräiset oikeudet siirtyivät KABEGin mukaan työntekijältä sille mainittuun määrään saakka.

17 KABEG katsoo, että Landesgericht Klagenfurtin alueellinen toimivalta perustuu asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa. KABEG vetoaa myös siihen, että samassa tuomioistuimessa on vireillä työntekijän nostama rinnakkainen kanne, jonka osalta kyseinen tuomioistuin on jo todennut olevansa toimivaltainen.

18 MMA IARD on esittänyt toimivallan puuttumiseen perustuvan oikeudenkäyntiväitteen ja vedonnut siihen, että mainitun asetuksen II luvun 3 jaksossa säädetään omasta toimivaltaristiriitojen ratkaisua koskevasta järjestelmästä vakuutusasioissa. Saman asetuksen johdanto-osan 13 perustelukappaleen mukaan kyseisessä jaksossa säädettyjen erityisten toimivaltasääntöjen tarkoituksena on suojella heikompaa osapuolta. MMA IARDin mukaan KABEG ei työnantajana voi vedota tähän suojaan.

19 Landesgericht Klagenfurt hylkäsi mainitun oikeudenkäyntiväitteen sillä perusteella, että KABEG, jolle sen työntekijän oikeudet ovat vain siirtyneet, voi vedota asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, koska mainitunlainen oikeushenkilö on koostaan riippumatta heikompi osapuoli riidassa, jossa vastapuolena on vakuutusyhtiö.

20 MMA IARD valitti mainitusta ratkaisusta Oberlandesgericht Graziin (Grazin alueellinen ylioikeus, Itävalta), joka muutti kyseistä ratkaisua hyväksymällä oikeudenkäyntiväitteen ja hylkäämällä kanteen. Mainittu tuomioistuin huomautti muun muassa, että kyseisen asetuksen 11 artiklan 2 kohdassa olevalla viittauksella saman asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan annetaan vahingonkärsineelle – luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle – oikeus nostaa kanne vakuutuksenantajaa vastaan sen jäsenvaltion toimivaltaisessa tuomioistuimessa, jossa vahingonkärsineellä on kotipaikka tai jonne vahingonkärsinyt on sijoittautunut. Kyseisen tuomioistuimen mukaan käsite ”vahingonkärsinyt” kattaa sekä välittömästi että välillisesti vahinkoa kärsineet.

21 Mainitun tuomioistuimen mukaan kaikilla vahingonkärsineillä ei kuitenkaan ole tällaista oikeutta. Tältä osin sen määrittämiseksi, voiko vahingonkärsinyt vedota kyseiseen oikeuteen, on mainitun tuomioistuimen mukaan määritettävä, onko vahingonkärsinyt ”taloudellisesti heikompi osapuoli ja oikeudellisesti vähemmän kokenut” kuin vastuuvakuutuksen antaja. KABEGin kaltainen julkisoikeudellinen laitos, jonka tehtävänä on viiden sairaalan hallinnointi, ei mainitun tuomioistuimen mukaan ole tällainen osapuoli.

22 KABEG teki Oberster Gerichtshofiin (ylin oikeusaste, Itävalta) Revision-valituksen vedoten asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa.

23 Oberster Gerichtshofin pohdittavana on yhtäältä se, voidaanko siinä tapauksessa, että katsottaisiin, että kantaja ei tarvitse suojelua, kantajan kannetta pitää mainitun asetuksen 8 artiklassa tarkoitettuna ”vakuutusta koskevaa asiaa” koskevana kanteena.

24 Toisaalta Oberster Gerichtshof pohtii arviointiperusteita, joiden pohjalta voidaan todeta, että se, jolle vahingonkärsineen oikeudet ovat lain nojalla siirtyneet, on ammattimaiseen vastuuvakuutuksen antajaan nähden heikommassa asemassa.

25 Näissä olosuhteissa Oberster Gerichtshof on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko jäsenvaltioon sijoittautuneen työnantajan nostaman kanteen osalta, jossa vaaditaan työnantajalle välillisesti aiheutuneen vahingon, joka perustuu siihen, että tämä maksaa kyseisessä jäsenvaltiossa asuvalle työntekijälleen edelleen palkkaa, korvaamista, kyse asetuksen N:o 44/2001 8 artiklassa tarkoitetusta ’vakuutusta koskevasta asiasta’, kun
   a) työntekijä on loukkaantunut liikenneonnettomuudessa toisessa jäsenvaltiossa (Italiassa)
   b) kanne on nostettu kolmanteen jäsenvaltioon (Ranskaan) sijoittautunutta vahingon aiheuttaneen ajoneuvon vastuuvakuutuksen antajaa vastaan ja
   c) työnantaja on julkisoikeudellinen laitos, joka on oikeuskelpoinen?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

Onko asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että palkkaa edelleen maksava työnantaja voi ’vahingon kärsineenä’ nostaa kanteen vahingon aiheuttaneen ajoneuvon vastuuvakuutuksen antajaa vastaan sen paikkakunnan tuomioistuimessa, jossa työnantajalla on kotipaikka, jos tällainen suora kanne on luvallinen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

26 Näillä kysymyksillä, jotka on tutkittava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään lähinnä, onko asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että ensimmäiseen jäsenvaltioon sijoittautunut työnantaja, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta pois työstä olleelle työntekijälleen ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon korvausvastuun varalta vakuuttaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna ”vahingonkärsineenä” nostaa kanteen mainittua vakuutusyhtiötä vastaan ensimmäisen jäsenvaltion tuomioistuimissa silloin, kun suora kanne on mahdollinen.

27 Tältä osin on muistutettava, että mainitun asetuksen II luvun 3 jaksossa määrätään itsenäisestä tuomioistuinten toimivallan jakamista koskevasta järjestelmästä vakuutusalalla (tuomio 12.5.2005, Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, 29 kohta).

28 Työntekijöitä ja kuluttajia koskevien asioiden tavoin ja kuten asetuksen N:o 44/2001 johdanto-osan 13 perustelukappaleesta ilmenee, vakuutusasioille on ominaista tietty osapuolten välinen epätasapaino (ks. vastaavasti tuomio 26.5.2005, GIE Réunion européenne ym., C-77/04, EU:C:2005:327, 22 kohta), jota mainitun jakson säännöksillä pyritään korjaamaan siten, että heikompaan osapuoleen sovelletaan hänen etujensa kannalta suotuisampia tuomioistuimen toimivaltaa koskevia säännöksiä kuin yleiset säännökset (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, 40 kohta).

29 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pohdinnan, joka koskee työnantajan, jolle vahingonkärsineen oikeudet ovat siirtyneet suoraan lain nojalla, pitämistä heikompana osapuolena, taustalla on se, että unionin tuomioistuin on todennut, ettei sosiaalivakuutuslaitosta, jolle liikenneonnettomuuden johdosta välittömästi vahinkoa kärsineen oikeudet ovat siirtyneet suoraan lain nojalla, voida pitää sellaisena, kun taas välittömästi vahinkoa kärsineen oikeudenomistajaa, kuten perillistä, voidaan (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, 42 ja 44 kohta).

30 Tältä osin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tuo esiin, että pääasian kaltaisissa olosuhteissa työnantajan, jolle työntekijän oikeudet ovat siirtyneet, mahdollisuus nostaa kanne vahingon aiheuttajan vastuuvakuutuksen antajaa vastaan sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, johon työnantaja on sijoittautunut, takaa toimivaltasääntöjen yhtenäisyyden ja näin ollen niiden ennakoitavuuden ja hyvän oikeudenhoidon.

31 Näin ollen nyt käsiteltävässä asiassa on tutkittava, kuuluuko työnantaja, jolle välittömästi vahinkoa kärsineen oikeudet ovat siirtyneet, asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun vahingonkärsineen käsitteen alaan.

32 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 47 kohdassa todennut, asetuksen N:o 44/2001 alalla heikomman osapuolen käsite vakuutusta koskevissa asioissa on ymmärrettävä laajemmin kuin kuluttajien tekemiä sopimuksia koskevissa asioissa tai työsopimuksia koskevissa asioissa.

33 On muistutettava myös siitä, että unionin tuomioistuin on todennut, että asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohtaan sisältyvän viittauksen tehtävänä on lisätä asetuksen 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaan sisältyvään kantajien luetteloon henkilöt, jotka ovat kärsineet vahingon, eikä näiden henkilöiden joukkoa ole rajattu niihin, jotka ovat kärsineet vahingon välittömästi (tuomio 13.12.2007, FBTO Schadeverzekeringen, C-463/06, EU:C:2007:792, 26 kohta ja tuomio 17.9.2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, 27 kohta).

34 Lisäksi – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ennakkoratkaisupyynnössään todennut – sen tapauskohtainen arviointi, voidaanko palkkaa edelleen maksavaa työnantajaa pitää heikompana osapuolena, jotta se voi kuulua asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun vahingonkärsineen käsitteen alaan, johtaisi oikeudellisen epävarmuuden vaaraan ja olisi vastoin kyseisen asetuksen johdanto-osan 11 perustelukappaleessa ilmaistua mainitun asetuksen tavoitetta, jonka mukaan tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden on oltava hyvä.

35 Näin ollen on katsottava, että asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdan nojalla työnantajat, joille niiden työntekijöiden oikeudet korvauksiin ovat siirtyneet, voivat vahinkoa kärsineinä henkilöinä koostaan ja oikeudellisesta muodostaan riippumatta vedota kyseisen asetuksen 8–10 artiklassa säädettyihin erityisiin tuomioistuimen toimivaltaa koskeviin sääntöihin.

36 Työnantajaa, jolle sen työntekijän oikeudet ovat siirtyneet sillä perusteella, että työnantaja on maksanut työntekijälle palkkaa työkyvyttömyysajanjakson ajan, ja joka ainoastaan tässä ominaisuudessa nostaa kanteen työntekijälle aiheutuneen vahingon johdosta, voidaan siis pitää heikommassa asemassa olevana kuin vakuutuksenantajaa, jota vastaan työnantaja kanteen nostaa, ja näin ollen työnantajaan on sovellettava mahdollisuutta nostaa kyseinen kanne sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, johon se on sijoittautunut.

37 Tästä seuraa, että työnantaja, jolle liikenneonnettomuuteen joutuneen työntekijän, jolle työnantaja on edelleen maksanut palkkaa, oikeudet ovat siirtyneet, voi ”vahingonkärsineenä” nostaa kanteen mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon vakuutuksenantajaa vastaan sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, johon se on sijoittautunut, silloin, kun suora kanne on mahdollinen.

38 Viimeksi mainituilta osin on todettava, että direktiivin 2009/103 18 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että vahingon kärsineillä on vastuuvakuutetun ajoneuvon aiheuttamissa liikennevahingoissa oikeus vaatia korvausta suoraan vakuutusyritykseltä, joka on myöntänyt vahingon aiheuttajalle vastuuvakuutuksen.

39 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että ensimmäiseen jäsenvaltioon sijoittautunut työnantaja, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta pois työstä olleelle työntekijälleen ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon korvausvastuun varalta vakuuttaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna ”vahingonkärsineenä” nostaa kanteen mainittua vakuutusyhtiötä vastaan ensimmäisen jäsenvaltion tuomioistuimissa silloin, kun suora kanne on mahdollinen.

Oikeudenkäyntikulut

40 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22.12.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että ensimmäiseen jäsenvaltioon sijoittautunut työnantaja, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta pois työstä olleelle työntekijälleen

ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon korvausvastuun varalta vakuuttaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna ”vahingonkärsineenä” nostaa kanteen mainittua vakuutusyhtiötä vastaan ensimmäisen jäsenvaltion tuomioistuimissa silloin, kun suora kanne on mahdollinen.

Allekirjoitukset